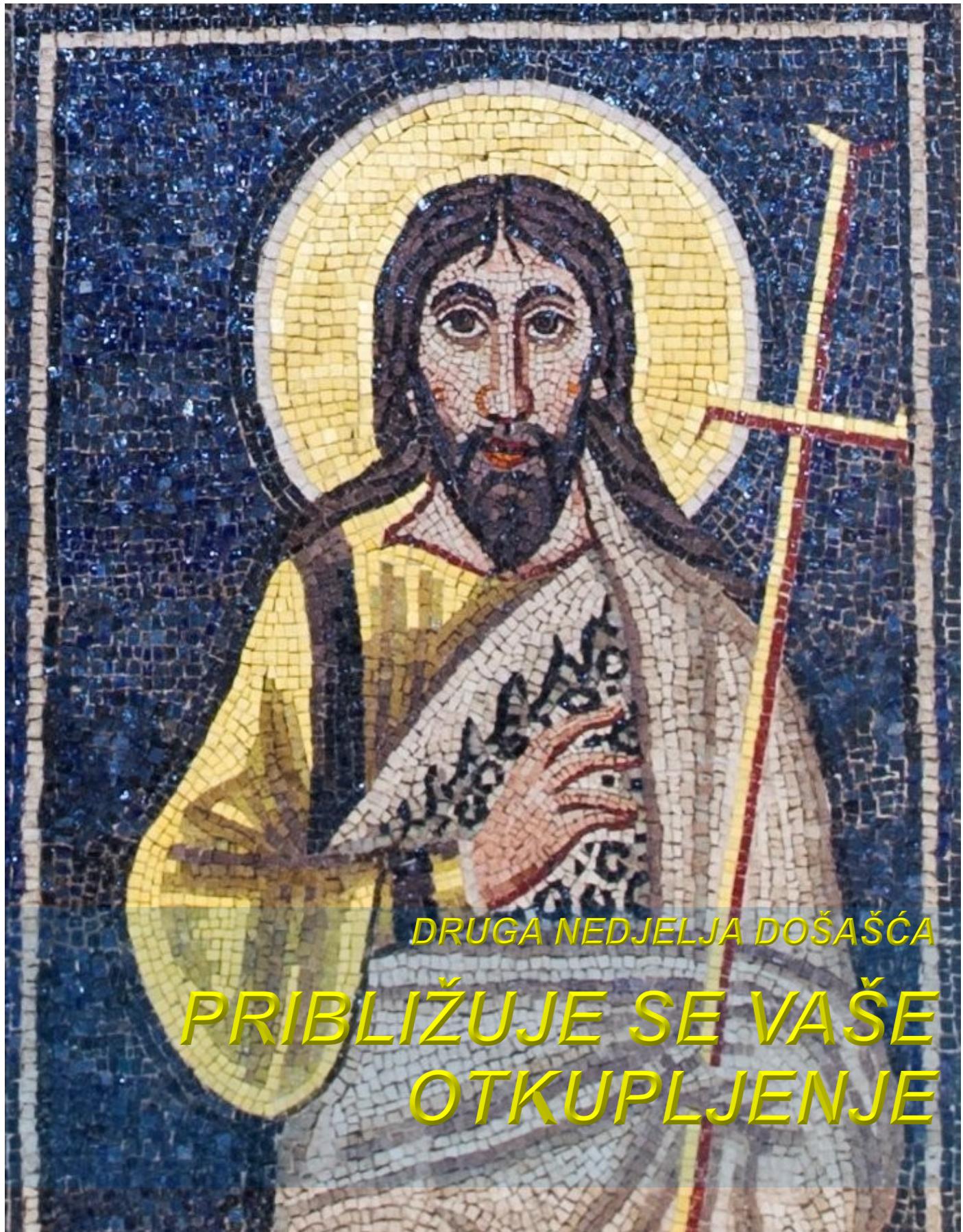

mihael

KAPELNIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

**PRIBLIŽUJE SE VAŠE
OTKUPLJENJE**

mihael

48 / 2018.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIII. (2018.), Broj 48 (379)
DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA,
9. prosinca 2018.

Kontakt:

o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
Tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:
Sveti Ivan Krstitelj,
Eufrazijeva bazilika Poreč, VI. stoljeće
<http://www.zupaporec.com>

PROSINAC

Ned	9.	DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA <i>Valerija; Zdravka; Abel</i>
Pon.	10.	Gospa Loretska ; Julija
Uto.	11.	Damaz; Damir; Sabin
Sri.	12.	Gospa Guadalupska ; Ivana Franciska Chantal; kvatre
Čet.	13.	Lucija; Jasna; Svjetlana
Pet.	14.	Irenej; Ivan od Križa; Špiro; kvatre
Sub.	15.	Drinske mučenice ; Kristina; Darija; kvatre

MEDITACIJA

Preteča

3

SLUŽBA RIJEČI - DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

ČITANJA

Svako će tijelo vidjeti spasenje
Božje

4

HOMILIJA

Vrijednost pustinje

6

KATEHEZA

Rock - glazba i sotonizam

12

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Gospe Molvarske

16

Mali vjeronaučni leksikon

18

NAŠI POKOJNI

19

PRIČA

Martina pošta

20

Preteča

Došašće nam otkriva divan lik, osobu Ivana Krstitelja, čovjeka koji stoji između Kristova dolaska i prošlosti. Jedini prorok koji je video Onoga kojega su toliki starozavjetni proroci naviještali; prorok, koji nam svojim životom i djelovanjem pokazuje kako bi trebao izgledati naš životni advent.

Za svoje obitavalište izabire pustinju. Pustinja - mjesto samoće, gdje se ne može biti kod kuće, mjesto gdje nema ljudske pomoći i potpore, mjesto kušnje i životne škole, u kojoj je jedini učitelj Otac nebeski. On je jedina potpora i utjeha u pustinji gdje vlada fatamorgana, gdje mi se čini na dohvati ruke ono što je daleko i ono daleko kao tu prisutnim. Tu je Ivan u pustinji izvršavao zadaću koju je dobio od Boga: da bude glasnik, preteča Isusova, glas koji viče u pustinji, glas koji zove na obraćenje. Židovi su zahtijevali da se legitimira, da kaže tko je, jer su mislili da je Mesija. No, on spremno otklanja ta nagađanja: „Ja nisam Krist.“ Nisam ja taj. U našem životu ima situacija u kojima bismo upravo tako trebali reagirati: nisam ja taj za koga me vi držite. Ja nisam snažan, nisam svetac.

Ivan je glas u pustinji, u kojoj vjetar guta svaki glas. I mi želimo biti glas u pustinji, glas koji viče za Bogom, ljudi koji uvijek pozivaju pa i onda kad se čini da se taj zov gubi u bezgraničnoj tišini i osamljenosti, kad se čini da nema nikakva odgovora s druge strane. No, čut ćemo odgovor, koji ne izgleda jasan i razgovijetan, koji nije samo utjeha u vjeri, nego je sama riječ Božja, koja se kao vječno svjetlo, vječna istina, vječna i jedina stvarnost spušta u tu prazninu, u pustinju moga srca, koje tako često beznadno čeka bez vjere u praznini tog života. No, ne smije se izgubiti iz vida da je već u našoj sredini Onaj koji treba doći, Nepoznati i Očekivani, kojeg najbolje poznajemo.

Čuti Ivanov glas znači pripravljati neprestano put Gospodinu u svom srcu, pretvarati pustinju, besplodno tlo u plodnu zemlju, dopustiti da Duh Sveti struji i teče kroz isušene duhovne kanale, da donese svjetlo, da pretvori grobnicu našeg srca mjestom Isusova rođenja.

Stjepan Harjač, policijski kapelan

Prvo čitanje: Bar 5, 1-9

Bog će pokazati sjaj tvoj.

Čitanje Knjige proroka Baruha

Skini, Jeruzaleme, haljinu tugovanja i nesreće,
odjeni se zauvijek ljepotom slave Božje,
ogrni se plaštem Božje pravednosti,
stavi na glavu vijenac slave Vječnoga
jer Bog će pokazati sjaj tvoj svemu pod
nebom
i zasvagda ti dati ime:
Mir pravednosti' i 'Slava bogoljubnosti'.
Ustani, Jeruzaleme, stani na visoko
i obazri se na istok:
Pogledaj! Djeca se tvoja sabiru od istoka
do zapada,
na zapovijed Svetoga,
radujuć se što ih se spomenuo Bog.
Otišli su od tebe pješice,
vodio ih neprijatelj,
a gle, Bog ih tebi vraća
nošene u slavlju, kao djecu kraljevsku.
I naredi Bog: neka se snize
sve visoke gore i vječne klisure;
nek se doline ispune i poravna zemlja
da Izrael čvrsto kroči
u sjaju slave Božje.
A šume i sva stabla mirisna činit će sjenu
Izraelu po Božjoj zapovijedi,
jer Bog će voditi Izraela u radosti,
svjetлом svoje slave
prateći ga milosrđem svojim
i pravednošću.«

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 126, 1-6

*Silna nam djela učini Gospodinu:
opet smo radosni!*

Kad Gospodin vraćaše sužnjeve
sionske,
bilo nam je ko da snivamo.
Usta nam bjehu puna smijeha,
a jezik klicanja.

Među poganimi tad se govorilo:
»Silna im djela Gospodin učini!«
Silna nam djela učini Gospodin:
opet smo radosni!

Vrati, Gospodine, sužnjeve naše
ko potoke negepske!
Oni koji siju u suzama
žanju u pjesmi.

Išli su, išli plačući
noseći sjeme sjetveno;
vraćat će se s pjesmom
noseći snoplje svoje.

Drugo čitanje: Fil 1, 4-6.8-11

Budite čisti i besprijekorni za dan Kristov.

Čitanje Prve poslanice Filipljanima

Braćo!
Uvijek se u svakoj svojoj molitvi za vas s radošću molim zbog vašeg udjela u evanđelju od onoga prvog dana sve do sada – uvjeren u ovo:

Onaj koji otpoče u vama dobro djelo, dovršit će ga do dana Krista Isusa.

Bog mi je doista svjedok koliko žudim za svima vama srcem Isusa Krista!

I molim za ovo:

da ljubav vaša sve više i više raste u spoznaju i potpunu pronicanju te mognete prosuditi što je najbolje da budete čisti i besprijekorni za dan Kristov,
puni ploda pravednosti po Isusu Kristu - na slavu i hvalu Božju.

Riječ Gospodnja

Evanđelje: Lk 3, 1-6

Svako će tijelo vidjeti spasenje Božje.

Čitanje svetog Evanđelja po Luki

Petnaeste godine vladanja cara Tiberija, dok je upravitelj Judeje bio Poncije Pilat, tetrahan Galileje Herod, a njegov brat Filip tetrahan Itureje i zemlje trahonitidske, i Lizanije tetrahan Abilene, za velikog svećenika Ane i Kajfe, dođe riječ Božja Ivanu, sinu Zaharijinu, u pustinji. On obiđe svu okolicu jordanskog propovijedajući obraćeničko krštenje na otpuštenje grijeha kao što je pisano u Knjizi besjeda Izajije proroka:

»Glas viče u pustinji:
'Pripravite put Gospodinu,
poravnite mu staze!
Svaka dolina neka se ispuni,
svaka gora i brežuljak neka se slegne!
Što je krvudavo, neka se izravna,
a hrapavi putovi neka se izglade!
I svako će tijelo vidjeti spasenje Božje.

Riječ Gospodnja

Obraćenje

Prorok Baruh, suradnik i osobni pisar proroka Jeremije, djelovao je u vrijeme kralja Sidkije (598.-587.g. pr. Kr.). Godine 587., Babilonci su osvojili Jeruzalem. Viši sloj stanovništva odveli su u babilonsko sužanjstvo. Dio stanovništva, a s njim proroci Jeremija i Baruh, pobjegli su u Egipat gdje im se gubi svaki trag.

Knjiga proroka Baruha spada u deuterokanonske knjige i nema je u Hebrejskoj Bibliji. Dijeli se na: *Molitva izgnanika, Pohvala mudrosti, Plać i nada Jeruzalema i Pismo Jeremije prorok.*

U današnjem čitanju, uzetom iz odlomka *Plać i nada Jeruzaelema*, prorok tješi zasuđjeni narod. Uzrok patnja su grijesi. Po priznanju grijeha i pokajanju Bog će pokazati svoju milost i donijeti pravednost koja je preduvjet mira.

Pavao je, nadahnut Duhom Svetim, na drugom misijskom putovanju, otišao u Makedoniju i u Filipima osnovao prvu kršćansku zajednicu u Europi. Kažu da je to Pavlu najdraža zajednica.

U poslanici, pisanoj najvjerojatnije iz zatočeništva u Efezu, iskazuje snažnu privrženost zajednici i poručuje joj da moli Boga za rast u ljubavi, da tako ljubeći jedni druge, još dublje spoznaju Boga i tako spremni i čisti dočekaju „Dan Kristov.“

Evangelist Luka opisuje početke djelovanja Ivana Krstitelja. Nabranjem onodobnih vladara i smještanjem početka Krstiteljevog djelovanja u petnaestu godinu Tiberijeve vladavine, evanđelist je Božji govor precizno datirao i stavio u geografski i jezični kontekst.

Ivan Krstitelj je iz svećeničke, vjerojatno dobrostojeće, obitelji, ali na Božji poziv odlazi u pustinju. Odlazak u pustinju i na rijeku Jordan simbolički je čin koji podsjeća na ulazak Izraelaca iz pustinje preko rijeke Jordan u Obećanu zemlju.

Njegovo djelovanje može se sažeti na poziv na obraćeničko krštenje za otpuštenje grijeha.

Obraćenje je značilo potpunu preobrazbu čovjeka, ostavljanje svih dotadašnjih grešnih navika i potpuno okretanje Bogu. Krštenje je čin koji je to potvrđivao i nakon kajanja otpuštao grijehu.

Ivanovo krštenje nema učinke kršćanskoga krštenja (brisanje istočnoga grijeha). U praksi onodobnih asketa višekratna obredna pranja bila su uobičajeni znak kajanja i oproštenja grijeha. Kod Ivana ima naznaka da je njegovo krštenje jednokratno. Odluka o obraćenju mora biti jedna, temeljita i konačna pa je i krštenje jedno.

Vrijednost pustinje

Marko Ivan Rupnik, [Sveti Ivan Krstitelj](#), [www.monfortanci.com](#)

Netko reče da je čovjekov život pustinja. Doduše, s vremena na vrijeme naiđemo na oazu, zelenilo, osvježenje, no to su samo postaje, a između njih opet nepregledna pustinja.

Govoreći o današnjim pustinjama u životu ljudi, mislimo na osamljenost, napuštenost, na ono nemati nikoga. Pustinja je bespomoćnost.

Današnji čovjek stanuje u gradovima koji su postali velika mjesta osamljenosti i ostavljenosti. Nisu li stanovi, apartmani znakovi moderna osamljivanja. Četiri zida među kojima se osamljeno čeka na nečiji poziv, na posjet, na nekoga tko će prekinuti zdvajanja. Tko može uvijek čitati, slušati ploče, gledati televizor? Tu je rasprostranjen velik komad suvremene pustinje, mjesto napuštenosti i osamljenosti.

No, možemo reći da spasenje dolazi iz pustinje. Bog vodi čovjeka s ljubavlju u pustinju. U pustinji je Mojsije bio pozvan, Ilija u njoj čudesno ojačan, Ivan se Krstitelj pripravlja i djelova u njoj, Duh je odveo Isusa u pustinju. Zakon pustinje proteže se kroz čitavu povijest Crkve, prihvaćen od pustinjaka, preko Ivana od Križa, Terezije Avilske, Ignacija Loyolskog do Edith Stein. Taj zakon pustinje iz dana u dan

susrećemo u vlastitu životu. Pustinja - cijela ljestvica tjelesnih i duševnih trpljenja, psihičkih nedostataka, granica našeg temperamenta, neuspjeha, nesporazuma, prezira i odbačenosti.

I danas ćeš iskusiti pustinju na sebi. Nemoj nikada kazati da je neki put u tvojem životu pogrešan, nemoj nikad imenovati uzaludnim zaobilazne putove kojima si hodio. Ako se osvrneš unatrag, možeš možda reći da je Bog dopustio mnoge naizgled neplodne putove, no na tim si stazama iskusio Božju stvarnost.

Tvoja pustinjska povijest postaje povijest Božje pomoći. Kršćanski je život nemoguć, ne dolazi do zrelog ploda bez osobnoga iskustva pustinje jer ima iskustava koja se mogu dobiti samo u pustinji, postoji bogatstvo koje te samo u njoj čeka. Fto zna čovjek koji ništa nije trpio? Kako tko može tješiti ako nikad nije bio žalostan?

Nemoj se bojati teških trenutaka, bolnih udaraca života. To su u isto vrijeme i trenuci Božje blizine, Njegove pomoći. Tu nema nikoga od ljudi, nikakve ljudske potpore, ali zato možeš jasnije, snažnije i dublje doživjeti susret s Bogom.

Stjepan Harjač, policijski kapelan

Rock - glazba i sotonizam

Rock glazba kao mogućnost dijaloga Crkve i mladih

Mjesto rock-glazbe u životu mladih

Mislim da je suvišno govoriti o tome koju vrstu glazbe mlađi danas najviše slušaju. Osim malog broja glazbeno nadarenih i onih koji za sebe misle da su kulturno izobraženiji, svi ostali slušaju jedan ili više pravaca pop i rock-glazbe. Rock-glazba zauzima visoko mjesto u organiziranju socijalno-kulturne svakodnevice mlađe generacije i uvelike nadilazi vrijeme posjeta nekoga koncerta. Ona je već odavno postala njihov način življjenja, njihov pogled na svijet, na društvo, na moral. Snažno izgrađen glazbeni interes mlađih ljudi od 12 do 30 godina neovisan je o njihovu spolu ili socijalnom stanju. Slušanje rock-glazbe, skupljanje ploča, kaseta i slika njihovih ljubimaca zauzimaju počasno mjesto među svim njihovim (ne samo) slobodnim aktivnostima. Od svih pravaca rock'n'rolla najčešće se sluša pop i rock glazba, i to bez razlike - posvuda po svijetu.

Rock-glazba u suvremenoj teologiji

Sting, nekadašnji pjevač i bas-gitarist rock skupine Police, koji je kasnije ostvario uspješnu solističku karijeru, jednom je zgodom rekao: "Glazba je univerzalni jezik i ja želim povezati sve dimenzije njegove univerzalnosti". Tako tvrdi Sting.

No želi li se suvremena teologija, odnosno, želi li se Crkva dublje pozabaviti fenomenom popularne kulture kakav je rock-glazba? Ovo bi se pitanje, u širem kontekstu, moglo razumjeti kao pitanje teološkog stava religioznog pluralizma današnjice. Ima li uopće smisla upuštati se u bilo kakve teološke diskusije o rock-glazbi? Pravilno razumijevanje rock-glazbe događa se najprije u slušanju i u doživljavanju, a ne u razrađivanju tekstualnih sadržaja. Ipak, jedno znanstveno promatranje moglo bi itekako imati smisla ako ne bi pokušalo dinamičku općenitost neke rock-pjesme nadomještati statičkim izričajima, nego ako bi mu uspjelo objašnjenjem obogatiti glazbeni proizvod za još jednu dimenziju. Objašnjenje može umanjiti strah od ekstatične glazbe i otvoriti pristup slušanju i izmjenjivanju iskustava. Kratak presjek povijesti glazbe pokazuje da religiozni i

crkveni život mlade generacije odavno više nisu identični. Svjetsko glazbeno tržište vrlo brzo reagira na ovakvu razbijenu religioznu potrebu mlađih, daleko od svih etabliranih crkvenih institucija i obasipa slušatelje u vijek novim hitovima, koji u svojim tekstovima ili u glazbenim citatima koriste religiozne metafore ili asocijacije, bez želje da služe nekoj određenoj religiji.

Religioznost, kako u Njemačkoj tako i u Švicarskoj, Engleskoj, Americi, nije više navezana na tradicionalne institucije već pronalazi svoj način izražavanja u različitim krugovima, kao i u najrazličitijim oblicima umjetničkog izražavanja. Ovo ne vrijedi samo za ustaljene i već elaborirane umjetničke oblike, nego i za popularnu univerzalnu kulturu kakva je rock-glazba. Oblici ove popularne kulture posebno su vrijedni pozornosti jer su bliži širokim masama mlađih više negoli ikoji drugi oblik umjetničkog izričaja. Imajući pred očima važnost rock-glazbe u životu mlađih i mjesto koje ona zauzima na ljestvici njihovih životnih vrijednosti, zaključujemo da mlađi današnjice u svakodnevnom slušanju rock-glazbe češće i snažnije dolaze u doticaj s religioznim i više na nj obraćaju pozornost negoli što to čine na satu vjeronauka ili pak u pripremama za sakramenat potvrde ili na samom euharistijskom okupljanju. Zašto?

U rock-glazbi sve su vidljiviji stanoviti oblici religioznosti, iskazivani u obliku postmodernog sinkretizma. Ne bi li se stoga i Crkva u svom radu s mlađima - bilo na satu vjeronauka ili u euharistijskim susretima - i na glazbenom području trebala više angažirati kako bi navještanje

Radosne vijesti među mlađima naišlo na više razumijevanja i više odziva? Sve je veći broj teologa u Crkvi koji zastupaju tezu da uopće nije besmisleno upravo putom rock-glazbe tražiti i bolji pristup mlađima, tj. njihovim ih jezikom pokušati oduševiti za Radosnu vijest Isusa Krista.

Katolički teolog Andrew Greeley u svojoj knjizi "God in Popular Culture" opisuje religiozni svijet kroz film, televiziju, rock-glazbu i bestseler-romane i govori kako bi upravo ove popularne kulture mogle postati izvanredno mjesto narativne teologije. Radna skupina okupljena oko američkog glazbenog znanstvenika Jona M. Spencera pokušava već neko vrijeme otkriti temelje i metode teološke analize popularne glazbe i nastoji oko znanstvenog priznavanja područja pod nazivom "Theomusicology". Svi oni zastupaju suvremen oblik teologije, u kojoj bi - dakako uz nazočnost crkvenog vodstva i stručnih teologa - došlo do izražaja ono što mlađe ljude pokreće i potiče na aktivnost, da konačno otvoreno progovore o svojim problemima unutar Crkve, da postavljaju pitanja, da izražavaju svoje sumnje, kako bi se - unutar same teologije - mogla otvoriti nova područja djelovanja. Dakako, ovdje nije riječ o teologiji za narod, nego o teologiji s narodom, u kojoj bi se više pozornosti obraćalo iskustvima, radostima i patnjama, nadama i razočaranjima mlađih ljudi.

Umjesto da rock-glazbu normira kroz spekulativno-teološke argumente, zadaća sistematske i praktične teologije najbolje bi se odražavala u pomoći oko odgovornog lizučavanja i nuđenja kršćanske slobode u kojoj bi liturgijska glazba konačno odgovarala načinu pobožnosti neke

Rock - glazba i sotonizam

skupine. Kršćansku slobodu treba uvijek promatrati kao slobodu za druge i s drugima. Sposobnost glazbe da povezuje ljudе jedne s drugima, da tješi i liječi, ovdje bi uistinu dobila na snazi. Rock-glazba može nesmetano postati dijelom toga dijaloga na taj način što će postati sporazumno sredstvo o životnim stavovima, buditi emocije i prenosi osjećaje. Rock-glazba će nam najlakše pomoći da se solidariziramo s drugima, s onima koji su u nevolji. U srodstvu s drugim glazbenim pravcima ona postaje pratile i dublji oblik jezika, a time i nositeljica poruke. U kršćanskom kontekstu ona, u svojoj proročkoj službi u svijetu, naviješta Evanđelje Isusa Krista.

Ovakva religiozna situacija izaziva suvremenu pastoralnu teologiju da konačno preispita polje svoga rada. Jer, ograniči li se čitava teološka znanost samo na to da Sveti pismo i druge tradicionalne teološke spise smatra jednim spoznajnim izvorima, te samo ističe njihovu važnost za sadašnju kulturu, onda ona sama ide ususret opasnosti da postane društveno sporedna.

Tradicija, bez koje je ljudski život često nezamisliv, može u prekomjernom naglašavanju postati njegova karikatura. To se događa onda kada tradicionalno izgubi odnos sa svojim praizvorom, kad se više ne razumije i kad postane strano sadašnjosti. Površne kulturne analize, potaknute s namjerom da potrebuju suvremenog mladog čovjeka utaže kršćanskom porukom, neće moći učiniti mnogo na tom području. Mladi našega vremena ne žive u nekakvom potpuno praznom prostoru u koji bi riječ Evanđelja trebala samo biti izgovorena. Oni su mnogo više vođeni svakodnevnom i

kulturnom religioznošću koja je obojena kako kršćanskom tako i drugom religioznošću i koja im obećaje manje-više dostojan život. Teološka znanost, ispunjena više radoz-nalošću i interesom razumijevanja negoli misionarskim žarom, mogla bi u ovakvoj kulturnoj analizi učiniti prilično plodnih djela.

Na koji način djelovati?

Mnogim će se teologima i župnicima ovo možda učiniti presmionim. Velik broj njih - koji na ovom području imaju negativna iskustva - samo će odmahnuti rukom i reći da je na tom planu "besmislen bilo kakav pokušaj", jer većina mladih uopće ne razumije što se i o čemu pjeva u silnoj galami i buci kojoj su izloženi kada slušaju rock-glazbu. Prema rock-glazbi nećemo biti pravedni ako je samo promatramo s odmakom. Ona nas poziva na sudjelovanje, na pokret i dovodi nas u ekstazu. Ovakvi zahtjevi su mnogim znanstvenicima, posebno teologima, ulijevali strah. Ovaj strah ml se čini glavni razlog jednog već u temelju kritičkog stava prema rock-glazbi. Onaj tko želi rock-glazbu znanstveno obrađivati, mora ponajprije sam u nju uroniti, slušati je, doživljavati i opet uroniti i pokušati doživljeno i slušano izreći na jedan način i pri tom paziti da se ne umanji doživljaj. Odgovaram:

- religiozni elementi u rock-glazbi itekako su vidljivi i na hrvatskom govornom području;

- treba uzeti u obzir i mlade u Americi, Engleskoj, Njemačkoj i u skandinavskim zemljama koji jako dobro razumiju o čemu i što se pjeva. Kada govorimo o

razumijevanju onoga što se pjeva, mislim prvenstveno na sam tekst i na poruku pjesme. Kako je to već poznato, većina pjesama u rock-glazbi otpjevana je na engleskom jeziku;

- značenje religioznih trenutaka u glazbenom stvaranju i izvođačkoj praksi nikad se ne može sa sigurnošću dovoljno odmjeriti. Velika je zabluda mnogih svećenika koji misle da je religiozno ponajprije stvar svjesnog prihvaćanja. Ono što je mnogo bitnije događa se već u samom doživljavanju i ritualnom izvršenju. Ovo vrijedi i za euharistijski skup i za rock-koncert."

Sukladno spomenutom mogla bi se i rock-glazba unutar crkvenih okvira napokon početi promatrati s više strana:

1. U liturgiji: Liturgija se ovdje shvaća u svom užem obliku, kao služba Božja, kao neograničeno vrijeme komunikacije s Bogom i jednih s drugima međusobno. U središtu toga događanja stoji zajednica koja poznaje tradicionalne pjesme (od gregorijanskih napjeva do Taize-kanona), ali i novije duhovne pjesme; zatim pop i rock-glazba za liturgijske plesove, kao i duhovno-glazbeni koncerti.

2. U služenju: Ova vrsta rock-glazbe mogla bi se definirati kao socijalno-ekološki angažirana glazba. Mnoštvo se angažiranih kršćana pita: "Zašto rock-glazbenici ne bi mogli u ime Crkve organizirati koncerte o važnim temama, kao npr.: zaštita ljudskih prava, očuvanje prirode, prikupljanje pomoći postradalima u ratu i sl.?" Ovdje se ne misli samo na koncerete pop i rock-glazbe nego se uključuju i drugi oblici, npr. klasična crkvena glazba, oratorij i sl. U ovakvom načinu angažiranja mogle bi se prijeći

granice tradicionalnog načina razmišljanja i zakoračiti u područje kazališta, filma, plesa. Mislim ovdje prije svega na ljetne festivalne u crkvenom dvorištu ili pred crkvenim vratima, na glazbeno organizirane demonstracije i sl.

3. U terapiji: Postoji terapeutska ili ozdravljajuća, dušobrižnička glazba. Glazba za meditaciju jest ujedno terapeutska i liturgijska. Zašto bi inače tolike mase ljudi dolazile na meditativne koncerte? Zašto bi pojedina djela o temi duhovnosti meditativnog slušanja dostizala visoke naklade? Jedan od brojnih trenutno poznatijih pisaca o ovoj temi u Njemačkoj jest Joachim-Ernst Berendt, čija se djela prodaju u nakladama većim od 100.000 komada. Nije li možda razlog u tome što su kršćanska zajednica i Crkva zaboravile kolika se dušobrižnička snaga krije u glazbi? Zašto se dušobrižništvo ne bi moglo uključivati i pjevanje, sviranje ili slušanje terapeutske glazbe?!

4. U propovijedanju: Ovaj oblik glazbe želi propovijedati vjeru i k njoj usmjeravati, kako na euharistijskim skupovima tako na koncertima, na satu vjerouauka, u slobodno vrijeme itd. Velik je broj rock-skupina na Zapadu (posebice u SAD, Engleskoj, Njemačkoj, Švicarskoj, Nizozemskoj) koji putem glazbe pokušavaju propovijedati Radosnu vijest Isusa Krista. Športske dvorane, stadioni, radiostanice, glazbeni tv-programi "vrte" njihove pjesme 24 sata dnevno. Čak oko 500 radiopostaja svira kršćansku glazbu. Slično je i sa "Z programom", kršćanskim glazbenim tv-programom i s više od 2000 prodavaonica s kršćanskom literaturom i ovom vrstom glazbe koju kupuju

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Gospe Voćinske

Zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Šeper povjerio je na upravu Provinciju sv. Jeronima franjevaca konventualaca 17. studenoga 1966. župu i crkvu Marijina uznesenja u Molvama, s time da fratri porade na tome da marijansko svetište obnove i vrate na prijašnji sjaj. Prema dekretu Nadbiskupskoga duhovnog stola u Zagrebu od 21. listopada iste godine o. Jerko Felja je preuzeo upravu župe Molve. Još prethodno, 25. kolovoza 1966. godine, Kongregacija za redovnike je ovlastila Generalnu kuriju Reda franjevaca konventualaca da u Molvama podigne redovničku kuću Blažene Djevice Marije na nebo uznesene. Otada teče neprekinuta nazočnost hrvatskih franjevaca konventualaca u Molvama.

Povijest crkve i župe u Molvama seže u 14. stoljeće, kada se 1334. spominje da se u sklopu Komarničkog arhiđakonata nalazi selo Molve sa župnom crkvom Blažene Djevice Marije. U popisu župa iz 1501. godine spominje se i selo Molve, koje je zapravo bila čvrsta srednjovjekovna građevina koja je za stoljetnih žestokih turskih navala više puta bila oštećena, pa ju je često trebalo obnavljati i popravljati. Nakon pada Virovitice 1552. ljudi panično bježe iz Podравine tražeći sigurnija prebivališta. Kanonska vizitacija iz 1665. spominje crkvu Majke Božje u Molvama i opisuje oltarni kip, uz napomenu kako crkva punih 160 godina nije kanonski pregledana.

Nakon povlačenja Turaka iz sjeverozapadne Hrvatske, ljudi se vraćaju u đurđevačke i virovske župe te broj stanovnika postupno raste. Prema popisu iz 1825. u Molvama je bilo 119 kuća s 1368 žitelja. Kako je broj Molvaraca sve više rastao, pokazala se potreba izgradnje nove i veće crkve. Gradnja je započela 1853. a crkva, građena u klasicističkom stilu, blagoslovljena je 1862., kada je Molvama upravljaо župnik Franjo Drobčec. Nešto kasnije, župnik Blaž Tomašić dao je srušiti staru proštenišnu crkvu, koja je zapravo bila srednjovjekovna tvrđa, što je u kulturno-umjetničkom smislu bila golema šteta. Na njezinu mjestu podignuta je današnja kapela, u kojoj se tijekom godine čuva čudotvorni kip Majke Božje Molvarske. Svake se godine taj kip, u velikoj procesiji, prenosi iz kapele u župnu crkvu za blagdan Velike Gospe.

Posebno je duhovno-pastoralni život dobio maha kad su 1940. u Molve došle sestre milosrdnice, koje i danas ovdje imaju svoj samostan. Po sačuvanim zapisima župa Molve darovala je u novije vrijeme 17 svećenika, od kojih je mons. Đuro Kokša postao pomoćni biskup u Zagrebu, te 14 redovnica. K tome treba pridodati petoricu klerika koje je smrt zaustavila na njihovu putu prema oltaru.

Već iz daljine panoramom ovoga podravskoga marijanskog prošteništa uzdiže se svečano oblikovano pročelje i vitki visoki crkveni toranj nove župne crkve, podignute na pjeskovitom brežuljku. Iako po svojim dimenzijama smiona gradnja, nije neobična za staro i slavno marijansko svetište, u kojem su vjera i zavjet čudotvornom kipu Majke

Božje Molvarske gotovo pet stoljeća stare zaštitnice mjesta i župe činili sastavni dio molvarske svakodnevice. Ova zaista impozantna građevina predstavlja najraniji poznati rad Franje Kleina, zagrebačkoga graditelja iz druge polovice 19. stoljeća.

Crkva je građena kao jednostavna longitudinalna građevina u obliku latinskog križa s transeptom i izdvojenom polukružnom apsidom, u kojoj je smješten glavni oltar. Prostor crkve osvaja svojom veličinom i mjerama: duljina iznosi 43 metra, visina 15 metara, a širina transepta 27 metara. Zvonik je visok 45 metara. Unutrašnjost crkve oslikao je zagrebački slikar Antonini, koji je svojih 26 fresko-slika u crkvi završio 1890. godine.

Posebno bogatstvo, duhovno i umjetničko, predstavlja gotički kip Majke Božje Molvarske, izrađen od lipova drveta. Kip prati čudotvorno obilježje i potječe iz ranoga srednjeg vijeka, a Molvarci su ga, prema predaji ili legendi, dobili iz jednog samostana s druge strane Drave. I Marija i Isus nose na glavi velike krune baroknog oblika. Kip je s krunom visok 70 cm. Oko ovoga kipa ispletene su razne legende, prema kojima su Molvarci sredinom 16. stoljeća, bježeći pred Turcima, kip zakopali u zemlju blizu kapelice, vjerujući da će se brzo vratiti. Kako se njihovo progonstvo oduljilo, ljudi su zaboravili na kip. No, prema legendi, neki vol je slučajno pasao travu i svojim rogom zaparao zemlju i iskopao Bogorodičin kip. Glas o čudesnom pronalasku ubrzo se proširio krajem i narod je već u 17. stoljeću počeo hodočastiti kipu i svetištu.

Tekst i slike: <http://www.ofmconv.hr>

Mali vjeronaučni leksikon

Franjevci

Franjevci, latinski *Ordo Fratrum Minorum*, kratica OFM, hrvatski naziv *Red Manje braće*, katolički red što ga je utemeljio sv. Franjo Asiški (1181–1226) i sastavio mu pravilo prosjačkih redova. U širem smislu franjevci označavaju tri reda, kojima je začetnik Franjo Asiški, kao i kongregacije koje se naslanjaju na Franjino redovničko pravilo.

Prvi red ili franjevci u užem smislu, muški je red koji je odobrio 1209. Inocent III., a konačno pravilo potvrdio 1223. papa Honorije III. Uz tri uobičajena zavjeta (siromaštvo, čistoću i poslušnost), posebno ističu »opsluživanje evanđelja Gospodina našega Isusa Krista«, strogo odricanje od svakog imutka te život od darova i vlastitoga rada. Potreba da se organizira sređen život zajednice dovela je do razmimoilaženja u shvaćanju obveze zavjeta siromaštva već u XIII. st. Zagovornici siromaštva (nazvani spirituali) došli su u XIV. st. u sukob s papom, a njihova najradikalnija struja, tzv. fraticelli, osuđeni su kao heretici. Unatoč nutarnjim trvenjima red se brzo širio Europom. Franjevci su se posebno bavili gradskim apostolatom, propovijedanjem, misijama te radom na sveučilištima (franjevačka škola). U XIV. i XV. st. započinje opservantski pokret (lat. observare: obdržavati) za strože obdržavanje pravila, osobito u pogledu siromaštva, koji je doveo do podjele reda 1517. na opservante (danas jednostavno franjevci; nose smeđi habit s kukuljicom i bijeli pojas sa tri čvora na kojem visi krunica) i konventualce ili minorite. U reformnim strujanjima XVI. st., kao stroža grana, odijelili su se od opservanata 1528. kapucini. Različite skupine opservanata (reformati, diskalceati ili bosonogi franjevci, recolecti i dr.) ponovno je ujedinio papa Leon XIII. 1897. pod nazivom Mala braća; red je u današnjem obliku reorganizirao Pio X. Red Manje braće posebno je djelatan u dušobrižništvu, školama, znanosti i misijama. Na čelu mu je general. Red je podijeljen na provincije, kojima upravlja provincial. – Danas su franjevci rašireni po cijelom svijetu, ima ih oko 18 000 u 113 provincija s oko 2750 samostana i kuća.

Drugi red je ženski, a zovu se i **klarise**, latinski *Ordo Sanctae Clarae*.

Treći red, lat. *tertiarii*: trećoredci, osnovan je za svjetovnjake 1221. U njega mogu stupiti muškarci i žene, oženjeni i neoženjeni, koji žive građanskim životom i zanimanjem, ali obdržavaju pravilo sv. Franje. Iz trećega reda razvile su se u XIII.–XV. st. mnoge ženske redovničke kongregacije i muški red samostanskih trećoredaca. – Slijedeći primjer franjevačkoga trećega reda, slične zajednice nastale su u anglikanskoj (oko 1900) i u luteranskim crkvama (Evangeličko franjevačko bratstvo nasljedovanja Krista, 1927).

NAŠI POKOJNI

PERA ŠNJARIĆ,

PU ličko - senjska, Čanak, 10.12.1991.

DAMIR BABUK,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. 12. 1991.

SLAVKO JAGARINAC,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. 12. 1991.

ZLATKO KLIČEK,

PU bjelovarsko - bilogorska, Prekopakra, 11. 12. 1991.

PETAR RANOGLAJEC,

PU bjelovarsko - bilogorska, Velika Barna, 11. 12. 1991.

DAMIR SALOPEK,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. 12. 1991.

DARKO STRUGAR,

PU virovitičko - podravska, Pakrac, 11. 12. 1991.

DAMIR AUGUSTINOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Suicid, 12. 12. 1991.

ŽELJKO RAF,

PU sisačko - moslavačka, Gračanica, 12. 12. 1991.

MILAN MRLA,

PU ličko - senjska, Čanak, 12.12.1991.

DAMIR ŠOŠA,

PU zadarska, Kruševo, 12.12.1991.

JUSUF ZULIĆ,

PU istarska, Mošćenica, 14. 12. 1991.

STJEPAN OREĆIĆ,

PU zagrebačka, Donja Kupčina, 15.12.1991.

POČIVALI U MIRU!

Martina pošta

Marta otvori poštanski sandučić i ugleda pismo. Promotri ga dobro i ne htjede otvoriti, a kako ju je privlačilo. Na omotnici nije bilo adrese ni poštanske marke, bilo je samo njezino ime.

U pismu je pisalo:

- *Draga moja Marta, u subotu prolazim tvojim krajem. Posjetit ću te. S ljubavlju, Isus.*

Ruke su joj drhtale dok je pismo odlagala na stol.

- *Zašto Gospodin dolazi meni u posjet? Nisam ni po čemu posebna, nemam ništa čime bih ga počastila.*

Razmišljajući tako, Marta je prebirala po praznim policama svoje oskudne ostave.

- *Moram kupiti malo kruha i još poneku sitnicu.*

Ogrne kaput i pođe u trgovinu. Kupila je pola kruha, malo salame i jedno mlijeko. Potrošila je 30 kuna s kojima je trebala izdržati do ponedjeljka. Sa svojom skromnom zalihom vraćala se kući kad začuje glasove:

- *Oprostite, gospođo, možete li nam pomoći? Gospođo?*

Marta je, međutim, bila toliko zauzeta brigom za večeru da nije ni pogledala siromaha i njegovu ženu koji su bili pod trijemom.

- *Vidite, gospođo, nezaposlen sam, a moja žena i ja izbačeni smo na ulicu. Hladno je, a i jako smo gladni. Ali ako ne možete pomoći, mi smo vam svejedno zahvalni.*

Marta ih sada pomno pogleda i pomisli da bi oni sebi našli posla kad bi htjeli raditi.

- *Rado bih vam pomogla, ali i sama sam siromašna. Ovih par zalogaja je sve što imam. Osim toga, večeras imam važnoga gosta, pa ga želim počastiti.*

- *Da, gospodo, razumijem vas, i svejedno Vam zahvalujem, reče čovjek, zagrli svoju ženu i oni pođoše svojim putem. Dok su se udaljavali, Marta osjeti neku bol u srcu.*

- *Pričekajte, gospodine!*

Njih dvoje se zaustaviše, a Marta potrča za njima.

- *Uzmite ovo malo hrane! Ja ću svome gostu već nešto pripremiti... Dade im vrećicu s kruhom i salamom.*

- *Hvala, gospođo, puno Vam hvala, reče žena, a Marta pogleda njezine ruke koje su drhtale od studeni.*

- *Imam još jedan stari kaput kod kuće, uzmite ovaj da se ne smrznete, reče Marta, otkopča kaput, skide ga i zaogrnu staricu. Zatim žurno krene svojoj kući, jer joj je bilo jako hladno.*

- *Eto, nemam ništa čime bih počastila Gospodina kada dođe, pomisli tražeći ključ da što prije uđe u kuću. U zadnji čas spazi drugo pismo u pretincu.*

- *Baš čudno, poštar nikad ne dolazi dvaput u istom danu.*

Uze omotnicu i otvori:

- *Draga Marto, jako sam zadovoljan što sam te vidio, hvala ti za slasnu večeru i za kaput. S ljubavlju, Isus.*

Bilo je hladno, ali Marta to uopće nije osjećala.

Danas bi i ti mogao dobiti pismo.